

Když se na lednovém plakátě libereckého Experimentálního studia objevilo jméno Vlasty Redla, srdce mnoha folkových fanoušků zajásala. Asi málokdo však tušil, že zájem bude tak velký, že už 14 dní před koncertem bude vyprodáno do posledního místa. A tak tentokrát byli ve výhodě skalní návštěvníci předprodejů, ke kterým já, bohužel, nepatřím. Nakonec jsem přece jen měla štěstí a získala lupen od kamaráda.

19. ledna po sedmé hodině jsem tedy spolu s ostatními čekala v hloučku před sálem na to, jestli nás vůbec pustí dovnitř, protože Vlasta Redl ještě nepřišel. S malým zpožděním se nakonec dveře otevřely a my jsme zaplnili řady židlí. Interiér studia byl protentokrát upraven pro větší počet návštěvníků, takže zmizely tradiční stolky i ulička a přibýly židle.

První, kdo se objevuje na pódiu, je Karel Diepold, jehož jméno bylo uvedeno na plakátě vedle Redlova, vítá nás a říká, že původně vůbec hrát neměl. Dnešní večer prý měl navazovat na jeho večery, na které si zde před pár lety pravidelně zval své hosty. Shodou okolností poslední takový pořad proběhl v roce 1995 a hostoval v něm zrovna Vlasta Redl. Diepold nakonec přece jen usedá ke kytarě a hraje novinku, píseň, kterou otextoval a věnoval ji skupině Bílá nemoc. Té po Františkovi Stralczynském chybí dvorní textař. Do doznívajícího potlesku vchází netrpělivě očekávaný Redl, drnkající na mandolínu. Hned na úvod vysvětluje, že mandolína je půjčená (tu jeho mu nedopatřením odvezli) a on nemá rád cizí nástroje. To se projeví hned v zápětí, protože víc než hře se věnuje ladění. Po chvíli mandolínu střídá kytara a my se dočkáváme těch známých a oblíbených "citovek". Ztichlým sálem jako by náhle tma rozlila poetiku tázavých slov "Jak vlastně vypadáš, má milá" a doufajícího "Co když".

Ze zasnění nás probouzí opět mandolína. Posloucháme historku o mandolínové škole v Kalifornii, když tu se ze zadní části sálu vyloupne druhá mandolína a s ní Radim Zenkl. Posluchačstvo složené povětšinou z příznivců Vlasty je zprvu zaskočeno. Avšak po chvíli se, možná i proti své vůli, necháváme unést tou zvláštní hrou, která místy je tak neskutečná, že nevidět to na vlastní oči, neuvěřím, že to hraje jeden člověk na jeden hudební nástroj. Moje ukolébaná mysl ožívá při slovech jedné z mála písní v podání mandolínisty, protože ji znám z mých prvních folkových nahrávek. Až teď se tedy dozvídám, že je z repertoáru někdejší ostravské skupiny Tyrkys, v níž Radim Zenkl působil. Hodně zajímavá je pak také směs irských balad hraná na kravský roh. Na konci vystoupení se křtí Radimovo nové CD "Restless". Kmotrem je hostitel Karel Diepold.

Světla v sále zůstanou už do konce rozsvícená. Vlasta s Radimem si ještě zahrají pár písniček spolu (jak prohlásil Redl, spojuje je jistá forma virtuosity). Od Vlasty Redla se dozvíme, jak

správně hrát blues (nezbytná je cigareta a nejlepší ruka jen s jedním prstem) a celý koncert pak shrnuje do názvu jedné z jeho nejznámějších písniček (prý vystihuje nejen tento koncert, ale i celou civilizaci) "Zase nic". Pro neutuchající potlesk následují ještě dva přídavky a pak už jen polohlasné moravské "ahój" a davy rozveselených i tiše zadumaných lidiček mizí tu na pivo, kde se o své zážitky mohou podělit, tu do svých domovů, kde v klidu a samotě nechají doznívat útržky melodií, stejně jako já, která se nohama na zem vrátím až ve chvíli, kdy v mrazivé noci čekám na tramvaj a místo letenky do ráje v dlani muchlám jen obyčejnou jízdenku.